

DALLAMFOSZLÁNYOK KÖZÖTT

Nem lettem úr, nem lettem cifra szolga.
Zenész az végképp nem vagyok.
Párizsban, a rakpartokon járva
Csak külső dallamokra hallgatok.

Belül szép üresség, korrektül tálalt semmik ásítása.
Egy kiégett alföld komoly és felföldi mása.
Belülre nyúló hangok, távol zajló ébredések.
Utazások, melyek folyton utazónak néznek.

Amit kerestem, arra nem panaszkodom.
Akit találtam, ismeretlen, távoli rokon.
Boltívek alatt léptem be egy épületbe.
Vastag falai közt járok most is, tévelyegve.

Hetven-nyolcvan évet tettem hozzá ahhoz, ami volt.
Most minden olyan mondén, könnyed és csiszolt.
Ha sikerül, tán ráírom magam a vízre,
S emlékezem egy ideig pár szinte elfelejtett ízre.

SAJÁT ZENE

Nem néztem meg a kezét,
Csak feltettem a kérdést, amely rá vonatkozott.
Figyelhettem volna jobban,
De ebben az estében ennyi volt.
Lebontani egy fél falat, és átnézni fölötte.
Tapogatózó félszavakkal hullni be a csöndbe.
Saját csöndjéből átnéző tekintet,
Saját zenében oldódó zenészek.

Keményység, mely távolinak mutatja magát.
Közelség, mely kavarog éjeken át.
Nem néztem meg a kezét,
Nem tudom, mihez hasonlít.
Hordozok pár nemtudást még,
Néhány körülírhatatlan holmit.

A TÖRTÉNET

Nem könnyű eltalálni ezt a hangnemet.
Többször próbálgatta már – ez viszont lehet.

Kinek mire lesz jó, s mennyire lesz övé.
Mennyire színezi a hangja meglepővé.

Hányszor utal előre. Arra, ahogy most ül ott.
S bánja-e vajon, hogy mégsem hallgatott.